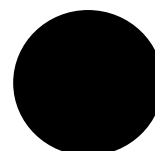

ΠΕΡΙ ΜΙΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΝΘΡΩΠΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ:

ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΩΞΕΩΝ, ΣΥΛΛΗΨΕΩΝ & ΠΡΟΣΤΙΜΩΝ

συνέλευση ενάντια
στη βιοεξουσία &
την κλεισούρα

Για επικοινωνία:

<https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/>
koinonika.antisomata@autistici.org

fb: *Ιστορίες Προλεταριακής Κλεισούρας*

Η όξυνση των πειθαρχικών μέτρων και της κατασταλτικής βίας γίνεται αναπόφευκτη από τη στιγμή που το καπιταλιστικό κράτος δείχνει αποφασισμένο να μην ανεχτεί κανένα εμπόδιο στο σχέδιό του να συνεχίσει και να εμβαθύνει την ακραία πολιτική της λιτότητας που έχει εδώ και 10 χρόνια εγκαινιάσει με τα επονομαζόμενα «μνημόνια συνεργασίας». Κι ενώ ο στόχος της στρατηγικής της συνεργασίας των αφεντικών και των πολιτικών τους εκπροσώπων παραμένει διαχρονικά ένας και μόνον (βλ. μετατροπή της χρόνιας κρίσης της καπιταλιστικής σχέσης σε διαρκή υποτίμηση του άμεσου και έμμεσου μισθού της εργατικής τάξης και συγκράτηση των προσδοκιών της) η μυστικοποίηση αυτής της στρατηγικής στη γλώσσα των απολογητών της εξαπάτησης κωδικοποιείται κάθε φορά παίρνοντας διαφορετικές μορφές.

Με την έκρηξη της πανδημίας, ο πειθαρχικός έλεγχος της ζωής της κάθε εργάτριας χωριστά και η βιοπολιτική διαχείριση συνολικά του πληθυσμού που εργάζεται έμμεσα ή μη στο κοινωνικό εργοστάσιο – διαχείριση που γενικά σκοπεύει στην αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργασιακής μας δύναμης αναπτύσσοντας νέες ή αναβαθμίζοντας τις ήδη χρησιμοποιούμενες τεχνικές κοινωνικού ελέγχου– φτάνουν σε παροξυσμό. Με την πανδημία να λειτουργεί ως καταλύτης εντός μιας συνεχιζόμενης κρίσης κοινωνικής αναπαραγωγής, το πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου προσπαθεί με όλα τα μέσα να μετατρέψει την ανάγκη προστασίας του εμπορεύματος εργασιακή δύναμη σε ευκαιρία –όπως

δεν σταματάνε να μας υπενθυμίζουν μερικοί από τους πιο εξέχοντες κρετίνους που απαρτίζουν αυτό το συνάφι.¹ Ευκαιρία ποσοτικής και ποιοτικής επέκτασης των τρόπων άσκησης της εξουσίας του κράτους ώστε να είναι σε όσο το δυνατόν πλεονεκτικότερη θέση για την επιτάχυνση της αναδιάρθρωσης των κοινωνικών σχέσεων και τη συνέχιση της επίθεσης στους προηγούμενους –σχετικά ευνοϊκότερους για εμάς– όρους αναπαραγωγής του προλεταριάτου.

Στην έκτακτη συνθήκη της πανδημίας, αρχικά εμφανιζόμενο κυρίως ως «προστάτης», το πατερναλιστικό Κράτος-μπαμπάς εγκαθίδρυσε με κάθε μέσο την υγιεινιστική τρομοκρατία στο όνομα της «προάσπισης της δημόσιας υγείας». Παράλληλα με τις πιο «εκλεπτυσμένες» μεθόδους αυτοπειθάρχησης που αυτό προώθησε, όπως οι επικλήσεις στην ατομική ευθύνη και όλων των ειδών οι παραινήσεις για αποστασιοποίηση και τήρηση ακατανόητων οδηγιών προφύλαξης,² στο δεύτερο λοκντάουν έριξε μεγαλύτερο βάρος στην πειθαρχική τιμωρία κάθε κοινωνικού παραβάτη και στον εκφοβισμό κάθε δυνητικού, φτάνοντας μέχρι τις χοντροκομμένες τακτικές ακραίας καταστολής που θυμίζουν παλιές «καλές» εποχές του κράτους-χωροφύλακα...

Και έπεται συνέχεια, όπως δείχνει η δηλωμένη προτίμηση στην αύξηση των δαπανών για την προστασία του συστήματος (εξοπλισμοί για μπάτσους, αστυνομία σε πανεπιστήμια) έναντι της δηλωμένης αλλεργίας στην αύξηση των κρατικών αναπαραγωγικών δαπανών (υγεία, εκπαίδευση).

¹ «Η πανδημία μας έκανε πιο σοφούς, αντιμετωπίζουμε μια δύσκολη κρίση και βλέπουμε τα δυνατά και αδύνατα σημεία μας, αλλά είμαστε ακόμη πιο αφοσιωμένοι στην μεταρρυθμιστική ατζέντα μας. Είναι ανάγκη και προτεραιότητά μας και με το Ταμείο Ανάκαμψης δεν θα χάσουμε την **ευκαιρία να ανασυγκροτήσουμε** τη χώρα και να προχωρήσουμε μπροστά».

Βλ. <https://www.iefimerida.gr/politiki/parembasi-toy-k-mitsotaki-sto-greek-economic-summit>. Καταλαβαίνουμε όλοι πάνω από ποιανών τις πλάτες θα περάσει αυτή η «ευκαιρία ανασυγκρότησης της χώρας»...

² Από πού να το πιάσει και πού να τελειώσει κανείς με αυτό το ευτράπελο: από τις γραπτές προτροπές για διατήρηση κενών θέσεων στα ήδη στενάχωρα και ανεπαρκή ΜΜΜ που οδηγούν στον ασφυκτικό συνωστισμό όρθιων και ταλαιπωρημένων επιβατών, μέχρι τη γνωμάτευση για χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν 9 ατόμων σε κλειστούς χώρους την ίδια ώρα που στους ανοικτούς δημόσιους και αεριζόμενους χώρους ισχύει ακριβώς το ίδιο περιοριστικό όριο –όχι όμως και για τους μπάτσους–, ο κατάλογος της ασυναρτησίας είναι ατελείωτος.

Να θυμίσουμε πως πριν το δεύτερο λοκντάουν τμήματα της εργατικής τάξης άρχισαν να αντιδρούν στην πράξη αμφισβητώντας στον δρόμο την παθητική υποταγή στις ορέξεις της κυβερνητικής δεξιάς φράξιας του κεφαλαίου, αναδεικνύοντας με αυτόν τον τρόπο πως αυτό που απειλεί την υγεία του προλεταριάτου δεν είναι η πανδημία καθεαυτή αλλά κυρίως η «θεραπεία» που μαγειρεύεται στα εργαστήρια του κράτους. Να θυμίσουμε επίσης το γεγονός πως, σύμφωνα με τις απόψεις των ειδικών-αρχιμπάτσων-παρκαδόρων της δημόσιας τάξης, η οριοθέτηση της κυκλοφορίας στον δημόσιο χώρο σύμφωνα με το τρίπτυχο παραγωγή-αναγκαία κατανάλωση-δραστηριότητες που διατηρούν το ελάχιστο επίπεδο ανασύστασης της εργασιακής δύναμης δεν είχε επιφέρει τον επιθυμητό βαθμό συμμόρφωσης.³

Για τους παραπάνω λόγους, αλλά κι επειδή είχε αυξηθεί το κομμάτι της κοινωνίας που προχωρούσε σε έμπρακτη και ρητή συλλογική αμφισβήτηση της πολιτικής διαχείρισης της πανδημίας, αναβαθμίστηκαν τα πειθαρχικά μέτρα που αφορούν κάθε διαπιστωμένο ή δυνητικό παραβάτη (διπλασιασμός προστίμων και αυστηροποίηση των περιορισμών στην κυκλοφορία).

Παράλληλα, λοιπόν, με την καθημερινή επιβολή προστίμων που καλά κρατεί μέχρι σήμερα, μια μακριά σειρά απειλών, προσαγωγών, συλλήψεων και διώξεων που έχουν λάβει χώρα από τις παραμονές της επετείου του Πολυτεχνείου μέχρι την πρόσφατη εισβολή στην Α' ΦΕΠΑ αποδεικνύουν ότι η παρουσίαση της διαχείρισης της πανδημίας ως ενός ζητήματος υγειονομικής ασφάλειας δεν μπορεί πλέον να αποκρύψει ικανοποιητικά την πολιτική και κοινωνική διάστασή της. Ή, αντίστροφα, για να μυστικοποιηθεί εκ νέου αυτή η απόκρυψη θα πρέπει πρωτίστως να εξαφανιστεί από τη δημόσια σφαίρα κάθε πολιτική και κοινωνική διεκδίκηση που έχει προκύψει έως τώρα – μαζί φυσικά με τα υποκείμενα που την εκφράζουν – και δευτερευόντως να τιμωρείται αδιάκριτα κάθε παραβίαση των νέων καραντινικών μέτρων.

³ Υιοθετώντας το ανάλογο μελιστάλαχτο ύφος μας είπε λοιπόν ο κυβερνητικός εκπρόσωπος στις 9 Νοεμβρίου, μέσες-άκρες, πως δεν είμαστε αρκετά φρόνιμες και υπάκουες: «Για άλλη μία φορά η ατομική ευθύνη και η συλλογική μας ωριμότητα θα είναι καθοριστική ώστε το lockdown να παραμείνει στο χρονοδιάγραμμα των τριών εβδομάδων που ανακοινώθηκε. Ας τηρήσουμε τα μέτρα. Ας μην ψάχνουμε συνεχώς αφορμές για να τα παρακάμψουμε. Ας μείνουμε για λίγο μακριά από φίλους και συγγενείς για να μπορέσουμε τελικά να είμαστε πολύ περισσότερο μαζί. Ατομική ευθύνη λοιπόν αλλά και κρατική επαγρύπνηση ώστε να εξασφαλίζεται η τήρηση των μέτρων». Βλ. <https://www.skai.gr/news/politics/petsas-gia-lokntaoun-erxotan-tsounami-apo-mas-eksartatai-i-diarkeia-tou>. Επίσης, από τις 7 Νοεμβρίου μέχρι τις 19 Ιανουαρίου είχαν βεβαιωθεί συνολικά 84.526 πρόστιμα για παραβίαση των μέτρων περιορισμού της κυκλοφορίας (ποσοστό περίπου 75% επί του συνόλου των παραβάσεων) και 27.832 πρόστιμα για μη χρήση μάσκας και τήρησης των αποστάσεων (ποσοστό 23% αντίστοιχα), όπως καταγράφονται στην ιστοσελίδα των μπάτσων και της Εθνικής Αρχής Διαφάνειας. Αντιθέτως, στις 25 Απριλίου, λίγο πριν το τέλος του πρώτου λοκντάουν, η απόφαση της ΕΑΔ ήταν πως παρατηρούνται «υψηλά ποσοστά συμμόρφωσης και ελάχιστες εξαιρέσεις». Βλ. <https://aead.gr/press/press-releases/apotelesmata-tirisi-metron-apofygi-diasporas>. Φυσικά, τότε γίνονταν και πολύ λιγότεροι έλεγχοι γιατί το παραμύθι της «ατομικής ευθύνης» έπιανε τόπο πιο αποτελεσματικά από ότι τώρα. Εν τω μεταξύ, μόλις πριν από λίγες ημέρες ο ηγεμόνας-τιμωρός Μητσοτάκης ανακοίνωσε την αύξηση των προστίμων από τα 300 στα 500 ευρώ! Σπεύδοντας όμως, κατά την διάρκεια της ίδιας παράστασης που πραγματοποίησε μπροστά σε πλήθος οπαδών του κοινοβουλευτικού θεατρινισμού, να εναλλάξει τον ρόλο του σε αυστηρό μεν αλλά δίκαιο ηγεμόνα-προστάτη και απέσυρε προσωρινά την εξαναγγελλθείσα απειλή.

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΕΚΦΟΒΙΣΜΟΥ & ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΠΕΙΘΑΡΧΙ- ΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΒΑΖΕΙ ΜΠΡΟΣ ΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΤΗΣ

Ας δούμε πιο αναλυτικά κάποια από τα πιο χαρακτηριστικά περιστατικά που έχουν προηγηθεί, από την ημέρα επιβολής του πρόσφατου λοκντάουν έως τώρα, για να πάρουμε μια ιδέα και για το τι πρόκειται να ακολουθήσει εάν δεν σταματήσουμε να παρακολουθούμε σαν χάνοι το πανηγύρι που στήνεται στις πλάτες μας...⁴

- Απειλές για εισαγγελική παρέμβαση και δίωξη της προέδρου της ΕΝΙΘ (Ένωση Νοσοκομειακών Ιατρών Θεσσαλονίκης) λόγω του καλέσματος σε συμμετοχή στις εκδηλώσεις του Πολυτεχνείου, που απηύθυνε κατά τη διάρκεια εμφάνισής της σε τηλεοπτική εκπομπή.
- Κλήση σε απολογία στις αστυνομικές αρχές Καρδίτσας των τεσσάρων διαχειριστών της σελίδας στο facebook του «Δικτύου Αλληλεγγύης και αγώνα Καρδίτσας για υγεία, ζωή και ελευθερία», επειδή τόλμησαν να ποστάρουν ανακοίνωση συμπαράστασης στην ΕΝΙΘ.
- Συλλήψεις και επιβολή προστίμου για «άσκοπη μετακίνηση» σε 92 αγωνιστές/στρίες. Κάποιες από αυτές συγκεντρώθηκαν στο (κάτω) Πολυτεχνείο προσπαθώντας να το κρατήσουν ανοιχτό για τις εορταστικές εκδηλώσεις του τριημέρου της 17ης Νοεμβρίου κόντρα στις κρατικές απαγορεύσεις, ενώ άλλοι φοιτητές, κατέλαβαν την Πρυτανεία του ΕΜΠ στην

πολυτεχνειούπολη σε συμπαράσταση προς την προαναφερθείσα συγκέντρωση. Στην πρώτη περίπτωση μιλάμε για κατασταλτική επιχείρηση στον ιστορικό χώρο του Κάτω Πολυτεχνείου, ενώ η εκκένωση της κατειλημμένης Πρυτανείας αποτελεί την πρώτη περίπτωση εισβολής κάθε είδους κατασταλτικής δύναμης (ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ, ΔΡΑΣΗ) μέσα στην Πολυτεχνειούπολη με σκοπό τη σύλληψη φοιτητ(ρι)ών, αποδίδοντάς τους, μάλιστα, βαριές και ανυπόστατες κατηγορίες.

- Την ίδια τη μέρα της 17ης του Νοέμβρη, απαγόρευση δημόσιων υπαίθριων συναθροίσεων άνω των 3 ατόμων, που ίσχυσε συνολικά για 4 ημέρες σε όλη (!) τη χώρα και κατασταλτικό όργιο σε γειτονιές και στο κέντρο της Αθήνας, αλλά και σε πολλές άλλες πόλεις. Αξίζει να αναφερθούμε ειδικά στο περιστατικό που συνέβη στα Σεπόλια όπου μέλος του ΝΑΡ και μέλη της οικογένειάς του, αφού αρχικά ξυλοκοπήθηκαν έξω κυριολεκτικά από την πόρτα του σπιτιού τους –ο πατέρας της οικογένειας μάλιστα υπέστη έμφραγμα και οδηγήθηκε στο νοσοκομείο–, φορτώθηκαν και με διαφόρων ειδών κατηγορίες (δίωξη για παραβίαση των μέτρων κατά της διασποράς του κορωνοϊού, απόπειρα πρόκλησης επικίνδυνης σωματικής βλάβης, εξύβριση λόγω και έργω, βία κατά υπαλλήλου και πρόκληση σωματικής βλάβης, απόπειρα ελευθέρωσης κρατουμένου, διατάραξη λειτουργίας υπηρεσίας, δηλαδή του αστυνομικού τμήματος).

Και πριν το υπουργείο Δημοσίας Τάξης προλάβει να κουκουλώσει τον εκνευρισμό του για το ότι ένα

⁴ Εκ των πραγμάτων, αδυνατώντας να καταγράψουμε πιστά το κρεσέντο της αστυνομοκρατίας που εμπλουτίζεται καθημερινά, αναφέρουμε ορισμένα ενδεικτικά περιστατικά. Με μια απαραίτητη σημείωση που πρέπει να γίνει εξ αρχής όμως. Όπου στο κείμενο γίνεται αναφορά σε «προληπτική καταστολή» εννοούμε πως αυτή η καταστολή εξασκείται σε μια ήδη υπάρχουσα, αν και μειοψηφική, δραστηριότητα και για αυτό άλλωστε έχει και παραδειγματικό χαρακτήρα που απευθύνεται στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο – ειδάλλως δεν θα είχε κανένα απολύτως νόημα κανενός είδους «προληπτική καταστολή». Κάνουμε αυτήν την διευκρίνιση γιατί δεν αντιλαμβανόμαστε τα προληπτικά μέτρα που λαμβάνει η κυβέρνηση ως μέτρα που χτυπάνε π.χ. μια «πιθανότητα για να ξεσπάσει ένα μεγάλο κύμα αγώνων» (όπως θα υποστήριζε μια ερμηνεία που κατά βάση αποσκοπεί στο να υποβαθμίσει κάθε ανταγωνιστική πρακτική που έχει εμφανιστεί από το πρώτο λοκντάουν έως σήμερα) αλλά *υπαρκτούς* αγώνες, των οποίων υπονομεύεται η δυνατότητα γενίκευσης και κυκλοφορίας.

κοινωνικό κομμάτι βγήκε στον δρόμο παρά τις απαγορεύσεις –στην πλειοψηφία του βέβαια κινούμενο στη σφαίρα της πολιτικής διαμεσολάβησης (μέσω των κομμάτων της αριστεράς και όχι μόνον) και του φετιχισμού με τα κεντρικά, πολιτικά γεγονότα όπως το μνημόσυνο της 17^{ης} Νοέμβρη– αρχίζει δεύτερος γύρος προσαγωγών και επιβολής προστίμων, στοχοποιώντας το πολιτικοποιημένο προλεταριάτο που ανέπτυξε δράση ενάντια στο νέο εργασιακό νομοσχέδιο.

Αρκετά μέλη της συνέλευσής μας είχαν την τύχη να πάρουν μια μικρή γεύση όταν παραμονές της πανεργατικής απεργίας της 26^{ης} Νοεμβρίου 2020 ενάντια στην ψήφιση του εργασιακού νομοσχεδίου, πραγματοποίησαν παρέμβαση στους εργασιακούς χώρους –μικρές βιοτεχνίες, μεταφορικές και εργοστάσια τροφίμων– που βρίσκονται στην περιοχή Καλλιθέας/Μοσχάτου με απεργιακό υλικό, προκηρύξεις και τρικάκια, καλώντας τους εργαζόμενους και συναδέλφους στην απεργία. Κάτι τέτοιο δεν έγινε ανεκτό από τα κάθε είδους αφεντικά της περιοχής και για αυτό κάλεσαν αστυνομικές δυνάμεις για να «προστατεύσουν» τους εργαζόμενους από τον «ιό» της απεργίας. Αποδείχτηκε για μια ακόμα φορά πόσο γόνιμη συνεργασία έχουν αστυνομία και αφεντικά και πως, ακόμα και το προσωρινό, σταμάτημα της καπιταλιστικής παραγωγής μπορεί να είναι εξίσου επικίνδυνο –αν όχι πιο επικίνδυνο– για την υγεία των κερδών τους με τον κάθε είδους βιολογικό ιό που κυκλοφορεί και αρρωσταίνει τη διαθέσιμη προς εκμετάλλευση εργασιακή δύναμη. Το αποτέλεσμα ήταν 7 μέλη της συνέλευσης κι ακόμα ένας σύντροφος να βρεθούν αντιμέτωπα με 15 μπάτσους (ΔΙ.ΑΣ. και περιπολικά) και να τιμωρηθούν εκδικητικά για την προλεταριακή τους δράση με το πρόστιμο των 300 ευρώ. Πέρα από την τετράωρη προσαγωγή τους στο τμήμα Μοσχάτου και αργότερα στη ΓΑΔΑ, η κίνηση ξεκάθαρα αποσκοπούσε στην τρομοκράτηση και στο φακέλωμά τους.

Το οργανωμένο σχέδιο που αποσκοπούσε, αποσκοπεί, και ήδη τα έχει καταφέρει σε μεγάλο βαθμό, στο να περιορίσει την ανοιχτή πολιτική δράση, είχε και άλλα επεισόδια που εκτυλίχθηκαν τις παραμονές της απεργίας:

- Ο πρόεδρος του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ) προσάγεται ενώ βγάζει πανό του σωματείου από το αυτοκίνητο στην οδό Πατησίων 2 μέρες πριν την απεργία σε εξόρμηση ενόψει της μέρας αυτής. Η πολυάριθμη αστυνομική δύναμη που τον προσήγαγε έδειξε μάλιστα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το περιεχόμενο του πανό!
- Μέλη του ΣΕΚ προσάγονται επανειλημμένα με διαφορά κάποιων ημερών ανάμεσα στις τρομοκρατικές μπατσικές ενέργειες. Αρχικά έχουμε πέντε προσαγωγές μελών του ΣΕΚ, του ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της ΑΡΙΣ που εξορμούσαν στην αγορά Καπάνι, την κεντρική αγορά της Θεσσαλονίκης μοιράζοντας προκηρύξεις και καλώντας στην πορεία του Πολυτεχνείου, οι οποίοι/ες οδηγήθηκαν στο αυτόφωρο πλημμελειοδικείο αντιμετωπίζοντας την κατηγορία της πρόκλησης σε ανυπακοή! Θα πρέπει να σημειώσουμε εδώ πως και σε αυτή την περίπτωση, παρότι οι συλληφθέντες είχαν μαζί τους έγγραφα για μετακίνηση, με επιδεικτικά τιμωρητικό και αυθαίρετο τρόπο τους επέβαλαν πρόστιμα παραβίασης του λοκντάουν. Άλλες δύο περιπτώσεις έχουμε με το κρέμασμα ενός πανό στο Πολυτεχνείο για τον ίδιο λόγο και, τέλος, επειδή μοίραζαν υλικό για την απεργία της 26ης Νοεμβρίου στη λαϊκή Πευκακίων. Και στις δύο περιπτώσεις, ακριβώς όπως στην περίπτωση των μελών της συνέλευσής μας, το επιβαρυντικό στοιχείο ήταν ότι τα άτομα έφεραν στις τσάντες τους ή στις τσέπες τους υλικό προπαγάνδισης της απεργίας!
- Το ίδιο και στα Γιάννενα παραμονή της απεργίας: 6 άτομα, μέλη του σωματείου εμποροϋπαλλήλων, κατά τη διάρκεια παρέμβασής τους για την

απεργία της 26ης έξω από σούπερ μάρκετ, βρέθηκαν αντιμέτωποι με 16 αστυνομικούς, ενώ μέλος της ΕΣΕ σε αφισοκόλληση-κάλεσμα στην απεργία προσάγεται.

Και για μην μείνει κανένας και καμία παραπονεμένη από την διανομή των διώξεων και των προστίμων –τα οποία πρόστιμα είναι το πλέον απαραίτητο συνοδευτικό (σχεδόν) όλων των περιπτώσεων που καταγράφονται–, πάλι την παραμονή της απεργίας:

- Προσάγονται και στη συνέχεια συλλαμβάνονται με το πρόσχημα της διασποράς του κορωνοϊού 11 άτομα –που φόραγαν μάσκες και κρατούσαν αποστάσεις– από την αντιφασιστική συνέλευση Αμπελοκήπων, γιατί πέταγαν αντιφασιστικά/αντικατασταλτικά τρικάκια ενάντια στην κρατική διαχείριση της πανδημίας στη γειτονιά. Μάλιστα, μία από τις κατηγορίες αναφερόταν στο περιεχόμενο των κειμένων-τρικακίων, πράγμα που καταργεί στην πράξη οποιοδήποτε δικαίωμα ελευθερίας του λόγου.
- Έγιναν προσαγωγές και συλλήψεις μελών της Φεμινιστικής Πρωτοβουλίας, όπως και άλλων αλληλέγγυων ατόμων, τα οποία συμμετείχαν σε συμβολική διαμαρτυρία με αφορμή την παγκόσμια μέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών, μοιράζοντας σχετικό υλικό και αναρτώντας πανό στο Σύνταγμα.

Και η εκστρατεία επιβολής της υγειονομικής δημόσιας τάξης, δηλαδή της εξαφάνισης από τη δημόσια σφαίρα κάθε κοινωνικής πρακτικής που έμπρακτα αντιδρά στη διαστρέβλωση της πραγματικότητας και αντιλαμβάνεται πως τα συγκεκριμένα μέτρα είναι αδύνατο να αφορούν απλά ένα ζήτημα δημόσιας υγείας, συνεχίζεται με τον τρίτο γύρο. Έτσι, από τις 5/12 έως σήμερα το θλιβερό θέαμα περιλαμβάνει:

- Όσα συνέβησαν στην επέτειο της δολοφονίας Γρηγορόπουλου, μέρα κατά την οποία επαναλήφθηκε η απαγόρευση της 17^{ης} Νοέμβρη δημόσιων υπαίθριων συναθροίσεων άνω των 3

ατόμων για 24 ώρες σε όλη τη χώρα, ενώ οι μπάτσοι κράτησαν 32(!) σταθμούς μ.μ.μ. κλειστούς. Επίσης, προσήγαγαν δικηγόρους εν ώρα εργασίας, κάτι που ως γνωστόν απαγορεύεται από τον κώδικα ποινικής δικονομίας –για αυτόν τον λόγο άλλωστε δεν τους επιβλήθηκαν πρόστιμα αφού έγινε αποδεκτό ότι εργάζονταν την ώρα της προσαγωγής. Στην Αθήνα μόνο έγιναν στις 6/12 399 προσαγωγές και 144 συλλήψεις βάσει του άρθρου 285 του Π.Κ., ενώ επιβλήθηκαν και πρόστιμα (οι συνολικές προσαγωγές και συλλήψεις εκείνες τις μέρες είναι περισσότερες αν συνυπολογιστούν αυτές της δράσης στο Σύνταγμα στις 4/12 και της συγκέντρωσης στα Εξάρχεια στις 7/12 και φυσικά όσες έγιναν σε όλη την υπόλοιπη χώρα). Μεταξύ των συλληφθέντων και ξένος σύντροφος, με ενεργό πολιτική δράση στον α/α χώρο, ο οποίος μεταφέρεται στην Πέτρου Ράλλη κι εν τέλει απευλαύνεται στην χώρα καταγωγής του, ενώ του επιβάλλεται ταυτόχρονα απαγόρευση εισόδου στην επικράτεια του ελληνικού κράτους για 7 χρόνια. Η δικαιολόγηση αυτής της χαρακτηριστικής προσπάθειας κατασκευής εξιλαστήριων θυμάτων, στο όνομα της καταπολέμησης του «εσωτερικού εχθρού», ήταν πως ο σύντροφος αποτελεί «κίνδυνο για την δημόσια τάξη και την εθνική ασφάλεια».

- Τραμπουκισμός και ξυλοκόπημα σε εργαζόμενο υπηρεσίας ταχυμεταφορών πέριξ του Συντάγματος, εν ώρα εργασίας, γιατί έβγαλε φωτογραφία με την οποία αποδείκνυε πως φορούσε μάσκα, ενώ επιχειρήθηκε να κατηγορηθεί για το αντίθετο! Του φόρτωσαν πρόστιμα συνολικού ύψους 720 ευρώ!
- Κι αφού έχουμε θαυμάσει κάποιες από τις πολλά υποσχόμενες νέες τακτικές του καπιταλιστικού κράτους είδαμε και αυτό: αναδρομικά, μέσω

τηλεφώνου και άνευ φυσικής παρουσίας τηλεπρόστιμα στα Χανιά για τις 6 και 10/12!⁵

- ΕΔΕ σε 3 συνδικαλιστές υγειονομικούς στον Άγιο Σάββα ως υπόλογους επειδή με «ατομική τους ευθύνη» νοσούν με covid-19(!) και διέσπειραν τον ιό. Ενώ η ΕΔΕ εν τέλει ανακαλείται, ταυτόχρονα γίνεται υποχρεωτική μετακίνηση του προέδρου του σωματείου, μέλους της ΕΙΝΑΠ, στο Σωτηρία.
- Προσαγωγές και συλλήψεις δύο ατόμων μετά από παρέμβαση με τρικάκια, ενάντια στην επιδείνωση λόγω της πανδημίας των ούτως ή άλλως άθλιων συνθηκών που επικρατούν στις ελληνικές φυλακές, στο σπίτι και το δικηγορικό γραφείο της γ.γ. εγκληματικής πολιτικής Σ. Νικολάου.
- Προσαγωγές συνδικαλιστών από τον κλάδο του επισιτισμού που, πραγματοποιώντας μαζική συγκέντρωση... 3 ατόμων, κρέμασαν πανό απέναντι από το Μέγαρο Μαξίμου.
- Απόφαση της Διοίκησης των Νοσοκομείων Πέλλας να διωχθούν πειθαρχικά και ποινικά εργαζόμενοι των νοσοκομείων Έδεσσας και Γιαννιτσών γιατί «έκαναν αναφορές σε ΜΜΕ για τον λάθος σχεδιασμό, για τις παραλείψεις και την λάθος αντιμετώπιση της covid-19 από την πλευρά των νοσοκομείων».
- Απειλή για κοπή προστίμων σε δύο μέλη του μλκκε, στα Γιάννενα, επειδή επέδειξαν χειρόγραφη βεβαίωση και όχι ηλεκτρονικό μήνυμα βεβαίωσης μετακίνησης! Ο λόγος βέβαια αυτής της νέας τακτικής τραμπουκισμού των μπάτσων ήταν ξεκάθαρος. Ένας εκ των δύο ατόμων είχε προσαχθεί (πριν φτάσει καν στον χώρο της προγραμματισμένης συγκέντρωσης) από ασφαλίτες την ημέρα της απεργίας στις 26 Νοεμβρίου καθώς πάνω του είχε βρεθεί πολιτικό

υλικό. Αυτοί οι ίδιοι ασφαλίτες τον υπέδειξαν, ένα μήνα μετά την απεργία αφού το περιστατικό έλαβε χώρα στις 24 Δεκεμβρίου, σε κάποιους από τους μόνιμα εγκαταστημένους μπάτσους στην πόλη –που είναι το απαραίτητο ντεκόρ της νέας αντίληψης περί χωροταξίας που προωθείται από τον Χρυσοχοΐδη– οι οποίοι δεν έχασαν την ευκαιρία για μια ακόμα ενέργεια εκφοβισμού.

Και εκεί που πολλοί είχαν μείνει με την εντύπωση πως η έλευση του σωτήριου νέου έτους θα περιοριζόταν στα διάφορα θεαματικά και ταυτόχρονα τραγελαφικά σχέδια επί χάρτου για το πέρασμα προς την «ελευθερία του έθνους»,⁶ οι μπάτσοι και τα αφεντικά τους συνέχισαν ακάθεκτοι την επιχείρηση καταστολής κάθε δραστηριότητας που δεν ορίζεται στα πλαίσια αυτής της εθνικής ομοψυχίας και παλιγγέννησης. Έτσι, παραμονή πρωτοχρονιάς, εισβάλλουν στον κτίριο της Α' ΦΕΠΑ όλων των ειδών μισθοφόροι του υπουργείου «Πάταξης της Ανομίας» (ΔΡΑΣΗ, ΥΜΕΤ, ΜΑΤ, ΕΚΑΜ, σήμανση, Δίωξη Ναρκωτικών) με πρόσχημα καταγγελίες για διακίνηση ναρκωτικών και για την εκκένωση κατειλημμένων δωματίων στον χώρο των εστιών.

Αφού οι μπάτσοι επανέλαβαν την τακτική που ακολούθησαν πρόσφατα στην εκκένωση της κατάληψης της πρυτανείας στις 13/11 –δηλαδή την τακτική της επιτυχούς αντιμετώπισης επικίνδυνα οπλισμένων τζαμαριών, γραφείων, βιβλιοθηκών τα οποία έσπασαν με την απαραίτητη συναίσθηση καθήκοντος– τελικά συνέλαβαν οχτώ άτομα, σε 6 από τα οποία αποδόθηκαν κατηγορίες για παράνομη διαμονή στους χώρους της Εστίας, επειδή διέμεναν σε κατειλημμένα αποθηκάκια ενώ στα άλλα δύο αποδόθηκαν κατηγορίες για κατοχή μικροποσότητας ναρκωτικών.

Οι στόχοι των εντολοδόχων τους, βέβαια, είναι πιο στρατηγικοί, όπως συνήθως. Δεν είναι άλλοι από το

⁵ <https://athens.indymedia.org/post/1609287/>

⁶ <https://www.tanea.gr/2020/12/23/greece/epixeirisi-eleytheria-olokliro-to-ethniko-epixeirisiako-sxedio-emvoliasmou/>

χτύπημα και την ολοκληρωτική εξαφάνιση κάθε ανταγωνιστικής πρακτικής (όπως αυτή της κατάληψης), της περιφράξης κάθε χώρου που φιλοξενεί κινηματικές συλλογικότητες μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια (όπως γινόταν στην Α' ΦΕΠΑ τους τελευταίους μήνες) και της υπονόμευσης κάθε προλεταριακής κοινότητας αγώνα που προσπαθεί να στηθεί απέναντι στα σχέδια τους βάζοντας μπροστά τις δικές της ανάγκες.⁷ Μια συνθήκη που, έστω και σε στοιχειώδη μορφή, υπήρξε στις εστίες της ΦΕΠΑ τον τελευταίο καιρό και της οποίας το νήμα πάει πιο πίσω στο χρόνο, κατά την επιβολή του πρώτου λοκντάουν, όταν και οι οικοτρόφοι αγωνίστηκαν για να παραμείνουν στον χώρο πηγαίνοντας κόντρα στην κρατική διαταγή εκκένωσης των εστιών. Η πρόσφατη μορφή που πήρε αυτή η διαδικασία αγώνα, με την κατάληψη της γραμματείας και του εστιατορίου στην συνέχεια, ήταν η κατάλληλη αφορμή που περίμενε το κόμμα της τάξης και της ασφάλειας για να συνεχίσει την επίθεση στους περισσότερο ή λιγότερο πολιτικοποιημένους προλετάρους/ες και τις συνήθειές τους.⁸

ΜΙΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΜΕ ΚΑΠΟΙΕΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΕΑΝ ΕΙΝΑΙ Ή ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ ΒΑΣΙΚΕΣ ΚΟΙΝΟΤΟΠΙΕΣ

Όπως ειπώθηκε και εισαγωγικά, η μορφή που πήρε η διευρυμένη αναπαραγωγή της εργασιακής δύναμης στο νεωτερικό καπιταλιστικό κράτος και ιδιαίτερα στο κοινωνικό κράτος εδώ και αρκετές δεκαετίες ήταν βιοπολιτική, αφού το κράτος επιφορτίστηκε με τη διαχείριση της ζωής της κάθε εργάτριας χωριστά, και συνολικά του πληθυσμού σε κάθε λεπτομέρεια της διαγωγής του μέσα στο κοινωνικό εργοστάσιο εν γένει, αυξάνοντας την παραγωγικότητά τους και αναπτύσσοντας τεχνολογίες πειθάρχησης και αυτοπειθάρχησης. Ο βιοπολιτικός τρόπος με τον οποίο ασκείται η εξουσία του καπιταλιστικού κράτους γενικά και ο τρόπος που διαχειρίζεται ειδικά την εργασιακή δύναμη, προστατευτικά και ταυτόχρονα κατασταλτικά, δεν το οδηγεί απαραίτητα σε κάποια μορφή ολοκληρωτισμού.

Αν το περιεχόμενο της βιοπολιτικής είναι η διαχείριση της εργασιακής ικανότητας του πληθυσμού, η ιδιαίτερη μορφή που παίρνει στο παρόν της πανδημίας αυτή η διαχείριση συγκροτείται μέσα στη συγκυρία:

α) μιας διαρκούς κρίσης κοινωνικής αναπαραγωγής που πάει πολύ πίσω στο χρόνο. Στην εγχώρια πραγματικότητα η πιο πρόσφατη προσπάθεια να μετακυλιστούν οι συνέπειες της κρίσης στην εργατική τάξη έχει πάρει σάρκα και οστά με τις πολιτικές της λιτότητας που εφαρμόζονται μεθοδικά την τελευταία δεκαετία, στις οποίες και αντανakλάται τόσο η επιδείνωση των όρων αναπαραγωγής της εργατικής

⁷ Στις πρόσφατες δηλώσεις του ιεροκλήρυκα του δόγματος του τρόμου και της τάξης Χρυσοχοΐδη επαναλαμβάνεται το γνωστό τροπάρι: «Όλες οι εστίες αναρχίας, τρομοκρατίας, ανομίας έχουν εκλείψει στην Αθήνα και υπάρχουν μόνο ορισμένες στις φοιτητικές εστίες των πανεπιστημίων». Βλ. <https://www.avgi.gr/koinonia/375728-ti-afisan-piso-toys-ta-ekam-sti-foititiki-estia-zografoy>

⁸ <http://fepa.uoa.gr/proboli-newn/anakoinwsh-syglhtoy-gia-katalhch-fepa.html>

τάξης όσο και η προσπάθεια για τη γενικευμένη υποτίμησή της.

β) των ομολογουμένως αναιμικών απαντήσεων της εργατικής τάξης σε αυτήν τη διαρκή επίθεση στην αναπαραγωγή της, που εμφανίστηκαν μεσούσης της πανδημίας και προσπάθησαν να αντιστρέψουν τη βίαιη αναδιάρθρωση των κρατικών αναπαραγωγικών δαπανών, βασική συνιστώσα της ακολουθούμενης πολιτικής απαξίωσης. Αναφερόμαστε σε εκδηλώσεις του ταξικού ανταγωνισμού που πριν το δεύτερο λοκντάουν εκφράστηκαν κυρίως στους κατεξοχήν αναπαραγωγικούς τομείς της υγείας και της εκπαίδευσης· τομείς που λόγω πανδημίας βρέθηκαν στο επίκεντρο ταξικών διεκδικήσεων, οι οποίες συνοδεύονται από μια ευρύτερη, αν και σπασμωδική, κοινωνική αμφισβήτηση της πολιτικής διαχείρισης της πανδημίας, την ίδια στιγμή που η αναδιάρθρωσή τους συνεχίζει να είναι κεντρικός πυλώνας των επιλογών του πολιτικού προσωπικού του κεφαλαίου γενικά και πολύ παραπάνω της δεξιάς φράξιας του που βρίσκεται στην κυβέρνηση. Σημειωτέον, πως η τωρινή κυβέρνηση βλέποντας το κακό χαλί της εργατικής τάξης θα συνεχίσει την επίθεσή της με τη «συνέχιση των μεταρρυθμίσεων».

γ) στην έκτακτη και πρωτόγνωρη απειλή με την οποία βρίσκεται αντιμέτωπο το εμπόρευμα εργασιακή δύναμη λόγω της πανδημίας και των πολιτικών διαχείρισής της.

Όλοι οι παραπάνω λόγοι συγκροτούν ένα γενικό πλαίσιο ερμηνείας για την κατανόηση της έξαρσης της κατασταλτικής πλευράς της εξουσίας από την μία και της αυστηροποίησης των πειθαρχικών μέτρων από την άλλη.

Συνοψίζοντας, λόγω της γενικότερης κρίσης αναπαραγωγής της καπιταλιστικής σχέσης, των πρόσφατων διεκδικήσεων και αντιδράσεων και του καταλυτικού ρόλου της πανδημίας, το καπιταλιστικό κράτος δεν είναι διατεθειμένο να ανεχτεί την παραμικρή αμφισβήτηση: μετά το 2^ο λοκντάουν οι

αντιστάσεις δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν παρά μόνο κατασταλτικά. Αυτό που υπαγορεύει μια δυσανάλογα μεγάλη καταστολή ενάντια ακόμα και στις πιο ήπιες διεκδικήσεις ή διαμαρτυρίες είναι ο φόβος του κράτους ότι στη σημερινή συγκυρία η οποιαδήποτε υποχώρηση από μεριάς του μπορεί να οδηγήσει σε απρόβλεπτου μεγέθους αντιστροφή των όρων του τρέχοντος ταξικού συσχετισμού δυνάμεων. Να γιατί η προστατευτική διάσταση της βιοπολιτικής διαχείρισης της εργασιακής δύναμης που προβάλλει ως αναγκαιότητα λόγω της πανδημίας μπορεί να πάρει τόσο έντονα κατασταλτική μορφή.

Ας συνυπολογίσουμε στο σημείο αυτό πως το καπιταλιστικό κράτος, ως διαχειριστής του εγχώριου καθεστώτος συσσώρευσης ταυτόχρονα έρχεται αντιμέτωπο με μια εξελισσόμενη έκτακτη συνθήκη απαξίωσης κεφαλαίου –μέσα στο πλαίσιο της μόνιμης εδώ και δεκαετίες, περιοδικά ανανεούμενης και πυροδοτούμενης απαξίωσης λόγω της διαρκούς καπιταλιστικής κρίσης– η οποία περιλαμβάνει την «δημιουργική» καταστροφή ενός τμήματός του, δηλαδή την επιτάχυνση μιας τάσης προλεταριοποίησης που είχε ήδη ενισχυθεί με τα «μνημόνια» (βλ. μικρομάγαζα κυρίως στην εστίαση και στο λιανεμπόριο που βρίσκονται κλειστά λόγω «κυβερνητικής εντολής», αλλά και άλλοι κλάδοι αυτοαπασχολούμενων, ειδικά όσοι συνδέονται με την τουριστική βιομηχανία). Μια τέτοια εξέλιξη ενδέχεται να πυροδοτήσει μια αντίρροπη διαδικασία αύξησης των κρατικών δαπανών υπό την πίεση της ανενεργούς εργασιακής δύναμης: είτε υπό τη μορφή κοινωνικών παραχωρήσεων, είτε με την μορφή της (αστυνομικής) πειθάρχησης της.

Εάν λοιπόν η αναβάθμιση της αστυνομικής περιφράξης της δημόσιας σφαίρας –που ξεκινάει από τις διώξεις για σχόλια στα social media, περνάει από τον ασφυκτικό έλεγχο της κυκλοφορίας στον δημόσιο χώρο με ενδιάμεσο σταθμό πανηγύρια εκφοβισμού και ακραίας καταστολής και φτάνει

μέχρι την αστυνόμευση των πανεπιστημίων— είναι συνταγή βγαλμένη από τα κρατικά μαγειρεία του παρόντος, τότε το προλεταριάτο δεν θα βρεθεί αντιμέτωπο με τα πικρά αποτελέσματά της σε κάποιο απώτερο μέλλον, όταν «θα επιστρέψουμε στην κανονικότητα». **Η νέα κανονικότητα βρίσκεται ήδη εδώ.**

Ταυτόχρονα, δεν μπορεί να βγει έξω από το κάδρο η εξίσου αναγκαία λειτουργία της *ιδεολογικής νομιμοποίησης των καπιταλιστικών σχέσεων γενικά και του ίδιου του κράτους ειδικά*, που την περίοδο της διαχείρισης της τρέχουσας κρίσης εμφανίζεται ως μια έντονη προσπάθεια *απόσπασης κοινωνικής συναίνεσης*. Το τωρινό πολιτικό διευθυντήριο του κεφαλαίου προσπαθεί να αποσπάσει συναίνεση σε μια πολιτική διαχείριση της πανδημίας που είναι φτηνή για το ίδιο· ικανή να διαφυλάξει τη συνέχιση της καπιταλιστικής συσσώρευσης έστω και με μικρότερη κερδοφορία· και ταυτόχρονα παρουσιάζεται ως σωτήρια λύση απέναντι σε έναν «εισβολέα» στο παραγωγικό σώμα του έθνους.

Γενικά μιλώντας, σαν εκπρόσωπος του συνολικού κοινωνικού κεφαλαίου το κράτος συνεχίζει να στοχεύει στην συνολική αναπαραγωγή των καπιταλιστικών σχέσεων στη βάση όμως πάντα των διακηρυγμένων δικών του πολιτικών επιλογών, οι οποίες μπορεί να είναι ιδιαίτερα επωφελείς για ορισμένα ατομικά κεφάλαια και λιγότερο (ή καθόλου) για άλλα. Εντός αυτής της μόνιμης συνθήκης, τα δύσβατα μονοπάτια στα οποία ήταν ήδη μπλεγμένη η δεξιά πτέρυγα του κεφαλαίου με τα μεγάλοπνοα σχέδια της για ραγδαία αναδιάρθρωση, περιπλέχτηκαν ακόμη περισσότερο λόγω των έκτακτων αναγκών που προέκυψαν (π.χ. στην υγεία) και που σίγουρα μπλοκάρουν την ανάκαμψη της κερδοφορίας στο σύνολο της εγχώριας οικονομίας. Παρόλα αυτά, αλλά και εξαιτίας όλων αυτών, **η πολιτική διαχείριση της πανδημίας εκ μέρους της είναι η αναβαθμισμένη, πεισματική συνέχιση**

της πολιτικής των μνημονίων· και αυτή η συνέχεια δεν πρέπει να διαταραχθεί ή να αμφισβητηθεί.

Η τακτική που χρησιμοποιείται εδώ και τρεις μήνες είναι πολύ ξεκάθαρη: πρέπει να εξαφανιστούν από τη δημόσια σφαίρα τα προ λοκντάουν αιτήματα, απ' όπου κι αν προέρχονταν, είτε από τους κοινωνικούς αγώνες είτε ακόμη από τα κόμματα της αντιπολίτευσης που εξακολουθούν να τους διαμεσολαβούν. Για να εξαφανιστούν από τη δημόσια σφαίρα θα πρέπει όσοι σπάνε το λοκντάουν για να υπερασπιστούν πολιτικά, κοινωνικά, εργασιακά και ατομικά δικαιώματα, ταυτόχρονα ζητώντας την αύξηση των κοινωνικών δαπανών ή/και την κατάργηση των περιοριστικών μέτρων, να μετατραπουν από πολιτικά και κοινωνικά-ταξικά υποκείμενα σε «ανεύθυνους διασπορείς του ιού». Συνεπώς, ειδικά όσον αφορά τις τεράστιες αστυνομικές επιχειρήσεις που συνοδεύτηκαν από υπέρμετρη βία, αν και όχι μόνο αυτές, θα λέγαμε πως πρόκειται για:

α) επικοινωνιακά σόου που αποσκοπούν στη δημιουργία αποδιοπομπαίων τράγων: προσποιούμενο ότι καταστέλλει τον «εσωτερικό εχθρό» που εμποδίζει το Κράτος-μπαμπά να κάνει τη δουλειά του ενάντια στον αόρατο «εξωτερικό εχθρό του έθνους», το πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου επιχειρεί να αποσπάσει συναίνεση στη φτηνή και αναποτελεσματική διαχείριση της πανδημίας και των κοινωνικών συνεπειών της, πετώντας την μπάλα στην εξέδρα·

β) ενορχηστρωμένη προληπτική αφόπλιση της όποιας μαχητικής απάντησης ενάντια στην αναβαθμισμένη συνέχιση της πολιτικής της απαξίωσης και της λιτότητας, που έχει παραδειγματικό χαρακτήρα και στοχεύει στην τρομοκράτηση του προλεταριάτου και στην υποδειγματική τιμωρία των λίγων πολιτικοποιημένων που αντιδρούν· η προληπτική αυτή εξουδετέρωση της προλεταριακής μαχητικότητας γίνεται με τη βίαιη εγχάραξη στη

συλλογική μνήμη της εικόνας της πανταχού παρούσας αστυνομίας, μιας εικόνας που αναπαράγεται συνεχώς και έτσι νομιμοποιεί την κατασταλτική διαχείριση των ανταγωνιστικών πρακτικών·

γ) απόδειξη πως το καπιταλιστικό κράτος, χρησιμοποιώντας πειθαρχικά μέτρα και κατασταλτικές πρακτικές για να επιβάλλει την υγειονομική δημόσια τάξη με τη «δέουσα» στρατιωτική αυστηρότητα,⁹ επιχειρεί να αναβαθμίσει έμμεσα το παραμύθι της «θεόσταλτης, βιολογικής» διάστασης της υγειονομικής κρίσης (έχοντας πολύ άμεσα γράψει στα παλιά του τα παπούτσια την πραγματική κοινωνική διάσταση της αντιμετώπισης της μέσω της γενναίας αύξησης των κοινωνικών αναπαραγωγικών δαπανών) και με αυτόν τον τρόπο να δικαιολογήσει την δυσανεξία του σε κάθε αμφισβήτηση της δημοσιονομικής πολιτικής του. Μετατρέποντας αυτήν την αμφισβήτηση σε παραβίαση μιας «υγειονομικής ασφάλειας» που πρέπει να τηρείται απόλυτα, άνευ όρων και διακρίσεων προσπαθεί να αναγάγει τους λόγους που οδήγησαν σε αυτήν την πολιτική διαχείριση της πανδημίας σε μια απλή «έκτακτη υγειονομική ανάγκη» που παρουσιάζεται ως μια αντικειμενική «φυσική» καταστροφή, η αστυνομική αντιμετώπιση της οποίας πρέπει να μένει στο απυρόβλητο.

Επ' ευκαιρία, ας επαναλάβουμε σε αυτό το σημείο κάποιες γενικές αλήθειες για τον ρόλο της αστυνομίας, εφόσον έχει την τιμητική της τον τελευταίο καιρό όντας με το ένα πόδι (και) μέσα στους πανεπιστημιακούς χώρους, αφού βέβαια η αποδοχή της τηλεκπαίδευσης από την πλειοψηφία των φοιτητών/ριών τα είχε ήδη μετατρέψει σε

απονεκρωμένους χώρους – με την φωτεινή εξαίρεση των εστιών.

Να υπενθυμίσουμε λοιπόν πως ένας από τους διαχρονικούς, κρυφούς και ευσεβείς πόθους των αφεντικών και των λακέδων τους παραμένει το να κάνουν την εργατική τάξη να ξεχάσει πως η επιβολή της μισθωτής εργασίας περιέχει διάφορες μορφές βίας από τα γεννοφάσκια της. Αυτή η βία, η βία του βουβού εξαναγκασμού των οικονομικών σχέσεων, δεν θα μπορούσε να επιβληθεί, και να αναπαράγεται καθημερινά, χωρίς να πηγαίνει χέρι-χέρι με την έμφυλη βία, τη ρατσιστική βία και φυσικά την αστυνομική βία της κρατικής εξουσίας.

Όμως, παρόλες τις θλιβερές προσπάθειες που καταβάλλει ο θίασος των αγυρτών που παρουσιάζουν την ελευθερία να επιλέξουμε πού θα πουλήσουμε το τομάρι μας ως μια μη-βίαιη και ειρηνική επιλογή, αυτή η περίεργη φυλή που βρίσκεται εξαρτημένη από τον μισθό *διαισθάνεται* καθημερινά και νιώθει στο πετσί της τη βία της αλλοτριωμένης εργασίας –για την ώρα βέβαια έχει μόνο μια υποψία χωρίς να είναι σίγουρη για τις αιτίες της μιζέριας της. Η ανησυχία των αξιοθρήνητων διευθυντών της κοινωνίας μήπως και μετατραπεί αυτή η υποψία σε *ανοικτή αμφισβήτηση* της εξουσίας τους είναι διαρκής μπροστά σε αυτήν τη διαρκή απειλή.

Αυτή η απειλή δείχνει να παραμένει κούφια όσο δεν υλοποιείται, εν μέσω αναβάθμισης της δεκαετούς επίθεσης που διεξάγεται ενάντια στην εργατική τάξη από τους πάτρωνές της – παλιότερα με το ιδανικό άλλοθι του «δημόσιου χρέους», σήμερα με το άλλοθι της πανδημίας. Για παν ενδεχόμενο όμως, οι διάφοροι ειδών μπάτσοι είναι αυτοί που πρέπει να

⁹ Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Δ. Αττικής, όπως και άλλων βασικών παραγωγικών κόμβων, όπως η Βοιωτία και η Κοζάνη – η τελευταία μετρά πάνω από τρεις σερί μήνες «αυστηρού» λοκντάουν κατά το οποίο οι προλετάριοι μαντρώνονται σπίτι τους από τις 6μμ. Στις περιοχές αυτές, όπου η παραγωγή και κυκλοφορία εμπορευμάτων δεν πρέπει να σταματήσει ποτέ, η μετακίνηση των προλετάρων στην πράξη επιτρεπόταν/εται μόνο όταν πηγαίνουν και γυρνάνε από τη δουλειά. Για περισσότερες πληροφορίες βλ. το κείμενο που μοιράσαμε στις 10 Ιανουαρίου κατά τη διάρκεια της πορείας που πραγματοποιήθηκε στην Ελευσίνα από ντόπιες και μη προλετάριας ενάντια στις τότε απαγορεύσεις:

https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/post/2021/01/12/prokirixi_elefsina_100120/

φροντίζουν με ιδιαίτερο ζήλο ώστε να καταπίνουν αδιαμαρτύρητα όποια επιπλέον προσπάθεια κάνουν τα αφεντικά τους με σκοπό να υποβαθμίσουν τους όρους αγοραπωλησίας –αναβαθμίζοντας ταυτόχρονα τους όρους πειθαρχησης στους χώρους εργασίας, στα πανεπιστήμια και σε όλο το μήκος και το πλάτος του κοινωνικού εργοστασίου– ενός μοναδικού εμπορεύματος – του εμπορεύματος που έχει την ικανότητα, ευχή και κατάρτα ταυτόχρονα, να αξιοποιεί τη συσσωρευμένη από χρόνια κλοπής απλήρωτη εργασία μας.

Και η κατάσταση δείχνει πως είναι αποφασισμένοι να φροντίσουν ικανοποιητικά επί του θέματος, εάν δεν τα έχουν καταφέρει ήδη. Ένα από τα τελευταία επεισόδια της αστυνομικής καταστολής, στο οποίο ήμασταν παρόντες και μπορούμε να έχουμε άμεση εικόνα, ήταν αυτό που έλαβε χώρα στις 21/12 σε συγκέντρωση προπαγάνδισης του αγώνα των φοιτητριών που κατοικούν στη φοιτητική εστία του ΕΚΠΑ και των αλληλέγγυων κατά της υποβάθμισης του φοιτητικού κοινωνικού μισθού.¹⁰ Και ήταν αποκαλυπτικό. Κατά τη διάρκειά του διαπιστώσαμε εξ ιδίων πως τα ελάχιστα πλέον άτομα που είχαμε απομείνει να βγαίνουμε στον δρόμο μετά τις επετείους της 17^{ης} Νοέμβρη και της 6^{ης} Δεκεμβρη βρισκόμασταν διαρκώς αντιμέτωπα με τις απειλές των μπάτσων που απαιτούσαν να αποχωρούμε όσον το δυνατόν πιο σύντομα και αθόρυβα από το ιερό έδαφος που πατάνε οι καταναλωτές – οι οποίοι μια χαρά βόλταραν και μπαινοβγαίνουν στα μαγαζιά, κατά τα άλλα.¹¹

Ακόμα κι όταν αυτή η αριθμητικά ασήμαντη μειοψηφία τούς άδειασε την γωνιά και αποκαταστάθηκε η υγειονομική δημόσια τάξη μετά την απολύμανσή της από τις ενοχλητικές

δραστηριότητες, διαφόρων ειδών ένστολοι, με περίτεχνα γελοίες και άρτια εκτελεσμένες κυκλωτικές κινήσεις, προχώρησαν σε έλεγχο «νόμιμων εγγράφων» και φυσικά στην καταγραφή των στοιχείων των παρευρισκόμενων.¹² Μέσα σε όλα αυτά, μια ακόμα πιο απογοητευτική πραγματικότητα εδραιώνεται ενώ η βία, οι προσαγωγές, οι συλλήψεις και τα πρόστιμα, ανεξάρτητα από το τι σκέφτεται κανείς για τις προθέσεις της κυβέρνησης, έχουν βάλει μέχρι στιγμής το προλεταριάτο στο γύψο.

Μια δεύτερη βασική αλήθεια, που είμαστε αναγκασμένοι να υπενθυμίσουμε και που, κατά την ταπεινή μας γνώμη πάντα, έχει γίνει πλέον κοινοτοπία από την έναρξη της πανδημίας, είναι πως η υπονόμευση της οποιας προσπάθειας συγκρότησης μιας προλεταριακής δημόσιας σφαίρας έγινε με τη σύμφωνη γνώμη των κομμάτων της αντιπολίτευσης αφενός (γεγονός που προφανώς δεν προξενεί και ιδιαίτερη έκπληξη) και αφετέρου με την αμέριστη συνδρομή των αριστερών και αντιεξουσιαστών μενουμεσπιτιστών. Κάποιοι από αυτούς είναι μάλιστα τόσο αμετανόητοι που όποτε αναφέρονται στην αφεντιά μας και σε προλετάρικες που ακολουθούν πρακτικές παρόμοιες με τις δικές μας εξακολουθούν να κάνουν λόγο για «πρωτοπορίες στην υπηρεσία του κεφαλαίου» και «τρελούς».

Στο πολύ πρόσφατο παρελθόν, επίσης κάποιοι από αυτούς τους τηλε-κριτικούς των social media, είχαν φιλοδωρήσει και λοιδωρήσει το κομμάτι του προλεταριάτου που είχε πρακτικά –και όχι μόνο υπό την ακαδημαϊκή ιδιότητα, θεωρητικά και από απόσταση– τοποθετηθεί ενάντια στο λοκντάουν και με διάφορους άλλους «συντροφικούς» χαρακτηρισμούς: όπως μύωπες, φετιχιστές, ηθικιστές, κοινωνικά

¹⁰ <https://common-multiple.espivblogs.net/2020/12/19/sygkentrosi-diamartyrias-ti-deytera-21-12-stis-12-00-sta-propylaia/>

¹¹ Να σημειώσουμε εδώ πως, παραδόξως, στην διαμαρτυρία που ακολούθησε την εισβολή στην Α' ΦΕΠΑ, που περιλάμβανε το μπλοκάρισμα του δρόμου για αρκετή ώρα, οι μπάτσοι δεν εμφανίστηκαν. Μάλλον θα έκαναν οικονομία δυνάμεων μετά από την πρωινή τους θεαματική επίδειξη ηλιθιότητας, τρομοκράτησης και πυγμής πάνω σε διαμένοντες στην εστία και σε ότι μπορούσαν να καταστρέψουν χωρίς να παραβούν τις οδηγίες των αφεντικών τους.

¹² Τακτική που επανέλαβαν και μετά το τέλος της προαναφερόμενης πορείας που πραγματοποιήθηκε στην Ελευσίνα.

ανεύθυνοι, ψεκασμένοι συνομωσιολόγοι, ακόμη και... μικροαστοί. Αυτοί, λοιπόν, οι φανατικοί οπαδοί της ενατένισης συνεχίζουν να πετάνε κυνικά στα μούτρα όποιας συνεχίζει να διεκδικεί την ικανοποίηση των προλεταριακών αναγκών – των δικών της αναγκών που ταυτόχρονα συνδιαμορφώνουν τις ανάγκες της εργατικής τάξης ως σύνολο – και δεν κόπτεται μόνο για την «προστασία» του εαυτού της και των κοντινών της προσώπων, την «ανυπαρξία κινήματος» που οφείλεται δήθεν σε κάποια προηγούμενη «ήττα» του, και όχι στο ότι εκατομμύρια πειθαρχημένες μάζες σε τελική ανάλυση **επιλέγουν** να κάθονται σπίτι τους, να δουλεύουν, να ψωνίζουν και απλώς να επιβιώνουν – δικαιολογώντας ταυτόχρονα μέσω αυτής της φανταστικής πρότερης «ήττας», που δήθεν εξηγεί τα πάντα, τη δική τους αδράνεια! Για να μην αδικήσουμε κανέναν, υπάρχουν βέβαια και οι «αντιεξουσιαστές»/ «ελευθεριακοί» που σε αντίθεση με τους παραπάνω είναι πιο ευθείς και δεν διστάζουν να στηρίζουν ανοιχτά την κρατική διαχείριση της πανδημίας.¹³ Όπως βεβαίως υπάρχει και ο πολύ περισσότερος από το πρώτο λοκντάουν κόσμος που αγνόησε τις συμβουλές των μενουμεσπιτιστών και βγήκε στο δρόμο –τουλάχιστον μέχρι τις 6 Δεκέμβρη και μετά πάλι το Γενάρη.

Ακόμα και εάν αυτοί θα το αρνηθούν μέχρι αγανάκτησης, υπάρχει ένα σημείο σύγκλισης και ένα κοινό υπόβαθρο όλων αυτών των υποστηρικτών της παθητικότητας – συμπεριλαμβάνοντας σε αυτούς και τους όψιμους υπερευαίσθητους στο ζήτημα της πανεπιστημιακής αστυνόμευσης που τους ανάγκασε να ενεργοποιήσουν τα αντανάκλαστικά τους για να διατηρήσουν μια κάποια παραπαίουσα ψευδαίσθηση αντίστασης στις κυβερνητικές πολιτικές. Από τους αντιεξουσιαστές/ελευθεριακούς/αριστεριστές που υποστηρίζοντας την καραντίνα διεκδίκησαν και

κέρδισαν την θέση που τους αναλογεί στα δεξιά του ανταγωνιστικού κινήματος, μέχρι την αριστερά και την κεντροαριστερά του κεφαλαίου που έσπευσε να συμπράξει στην «εθνική προσπάθεια» με τα χέρια κάτω, έχει εδώ και κάποιο καιρό ξεκινήσει μια διαδικασία συγκρότησης ενός ενιαίου μετώπου συνάντησης της ξεδοντιασμένης κριτικής. Το μέτωπο της **κατ' όνομα** κριτικής στην πολιτική διαχείριση της πανδημίας, που εμμένοντας στην εύκολη καταγγελία για την ανικανότητα του συστήματος υγείας και την άσφαιρη καταδίκη μιας καταστολής που ξεπερνά τα όρια, την απόκοψε ύπουλα από την **άρνηση των προϋποθέσεων** της εφαρμογής της. Μια άρνηση που δεν είναι άλλη από την **πρακτική αμφισβήτηση** του λοκντάουν σε όλες τις αλλοτριωτικές συνέπειές του – από την επιβολή της τηλεκαίτευσης και την ατομική πειθάρχηση στις νέες απαιτήσεις του καπιταλιστικού χωροχρόνου, μέχρι τον περιορισμό της κυκλοφορίας και την άνευ όρων υποταγή στην βιοπολιτική κανονικότητα της πανδημίας. Συνέπειες που είναι **ταυτόχρονα** και προϋποθέσεις της άσκησης μιας ανεμπόδιστης κρατικής βιοπολιτικής. Αντί αυτού, το ενιαίο μέτωπο των μενουμεσπιτιστών –κάποιες τάσεις εντός του πιο απροκάλυπτα, ενώ άλλες λιγότερο – συνέκλινε εντέλει στην υποστήριξη μιας βιοπολιτικής διαχείρισης του προλεταριάτου με τον όρο αυτή να μην παραβιάζει κάποια επιμέρους δημοκρατικά δικαιώματα του πολίτη – ενώ ταυτόχρονα η ίδια η κήρυξη της «κατάστασης εξαίρεσης» εκ των πραγμάτων συνεπάγεται την, ενίοτε εκ θεμελίων, ρευστοποίηση δημοκρατικών κεκτημένων. Πρόσφατα, το μέτωπο αυτό, ξεδίπλωσε όλον τον πλούτο της υποκρισίας του στην μετά τυμπανοκρουσιών, αργοπορημένη κινητοποίησή του έναντι της πανεπιστημιακής αστυνομίας.¹⁴

¹³ Όπως εδώ καλή ώρα https://www.efsyn.gr/nisides/270526_gia-tin-pandimia-praxi-kai-apohi-logos-kai-siopi

¹⁴ Οριακή εκδήλωση αυτής της πρότασης για μια δημοκρατικότερη βιοπολιτική στο συγκεκριμένο πεδίο της πανεπιστημιακής αστυνομίας, που φυσικά εκτός των άλλων αποσκοπεί στο να μην θιχτούν τα συμφέροντα των πανεπιστημιακών και στην εξασφάλιση της διεξαγωγής των επιχειρηματικών τους πρότζεκτ με τον μέγιστο βαθμό αυτονομίας, είναι αυτή η απόφαση της συγκλήτου του

Ειδικά για αυτό το τελευταίο ζήτημα, που φαίνεται πως θα αποτελέσει την κινηματική, και όχι μόνο, κολυμβήθρα του σιλωάμ, είναι χαρακτηριστικό πως πλειοψηφεί στις μέχρι τώρα δημόσια κατατεθειμένες οπτικές η απουσία αναφοράς στην γενική αλλά και ειδική συνθήκη που καθορίζει τις δυνατότητες εδραίωσης της πανεπιστημιακής αστυνομίας εντός της συγκεκριμένης συγκυρίας: στο λοκντάουν γενικά και στην επιβολή τηλεκαίδευσης ειδικά. Η ιστορία **υπήρχε** όταν εξυπηρετούσε την δικαιολόγηση της αδράνειας στο όνομα της ιστορικής «ήττας του κινήματος», αλλά **δεν υπάρχει πιά** όταν πρόκειται για την πολύ πιο πρόσφατη ιστορική αποτυχία κινηματικής εναντίωσης στα πειθαρχικά μέτρα καραντίνας που προετοίμασαν το έδαφος για την διεύρυνση των τεχνικών πειθάρχησης και αστυνόμευσης του προλεταριάτου – με την πανεπιστημιακή αστυνομία να είναι μόνο μια επιμέρους αποκρυστάλλωση μιας διαρκούς, από το πρώτο λοκντάουν, αστυνόμευσης και μιας διαγραφόμενης δυστοπίας στην ολότητα της καθημερινής ζωής.

Παράλληλα, όπως φαίνεται, το πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου έχει την πρόθεση να τραβήξει μακριά την βαλίτσα, συνεπικουρούμενο και από το τμήμα των ειδικών της εξουσίας που κατέχει τον υπηρετικό ρόλο της επιβολής των νομικών μορφών του κεφαλαίου. Έτσι, πολύ πρόσφατα κάποιος εισαγγελέας επενέβη

«αυτεπάγγελτα» δίνοντας εντολή για προκαταρκτική εξέταση, προκειμένου «να εντοπιστούν οι άγνωστοι που τοιχοκόλλησαν αφίσες, διασπείροντας ψευδείς ειδήσεις για τον εμβολιασμό». Η αφίσα που ενόχλησε τον δικαστικό και τα αφεντικά του, στέκεται ενάντια στο σύμπλεγμα φαρμακοβιομηχανίας, βιοτεχνολογίας, πληροφοριακών τεχνολογιών με αφορμή το πολλά «υποσχόμενο» εμβόλιο κατά του κορονοϊού που παρουσιάζεται ως η βασιλική οδός για την ηρωική έξοδο από την πανδημία ¹⁵ – και μόνο έτσι δεν θα είναι τουλάχιστον όσον αφορά την συνέχιση κάποιας μορφής περιοριστικών μέτρων από την ευρεία γκάμα που περιλαμβάνει η εργαλειοθήκη των λοκντάουν. Η διαρκής προσπάθεια της εξουσίας να εξαφανίσει από την δημόσια σφαίρα κάθε κριτική που εκφράζεται από μια καχύποπτη, απέναντι στους σχεδιασμούς της, προλεταριακή σκοπιά – ειδικά όταν αυτή στρέφεται ενάντια στις ευρύτερες πειθαρχικές πλευρές του λοκντάουν και επιχειρεί να αναλύσει την τρέχουσα καπιταλιστική αναδιάρθρωση – συνοδεύεται από την συκοφάντησή της με την διαδεδομένη στους μενουμεσπιτιστές κατηγορία της «συνωμοσιολογίας». Στους περίεργους καιρούς που ζούμε, από μεριάς μας δεν μπορούμε παρά να παραμένουμε υποψιασμένοι για το μέχρι που μπορεί να φτάσει μια τέτοιου είδους στρατηγική στοχοποίησης και για το πως μπορεί να ανοίξει (ακόμη παραπάνω) η βεντάλια της κρατικής καταστολής,

ΕΚΠΑ: Σύμφωνα με την ανακοίνωση, η σύγκλητος αναγνωρίζει μεν την ανάγκη «ενισχυμένης και διαρκούς φύλαξης των χώρων του Πανεπιστημίου» και «ελέγχου εισόδου σε κτήρια του Πανεπιστημίου» αλλά προτείνει δε «η φύλαξη να ανατεθεί αποκλειστικά και μόνο σε μόνιμο πανεπιστημιακό προσωπικό» ώστε να μην «αντιβαίνει στον συνταγματικά κατοχυρωμένο τρόπο διοίκησης του Πανεπιστημίου» και τα «ειδικά εκπαιδευμένα στελέχη της υπηρεσίας φύλαξης [ν]α αποτελούν βασική συνιστώσα της ακαδημαϊκής ζωής και [να] πρέπει να είναι και να αισθάνονται μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας, η οποία τους έχει αναθέσει έναν ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο». Άρα, «η εν λόγω υπηρεσία θα αποτελεί μονάδα του Πανεπιστημίου και θα υπάγεται στη Σύγκλητο, το Πρυτανικό Συμβούλιο και τον Πρύτανη του Ιδρύματος». Έτσι, με αυτόν τον τρόπο αίρεται η αντίθεση μεταξύ κρατικών αναπαραγωγικών δαπανών για εκπαίδευση και κρατικών εξόδων για αστυνόμευση, αφού η σύγκλητος ζητάει «επιπλέον χρηματοδότηση, απαραίτητη για την ενίσχυση των παρχουσών υπηρεσιών φύλαξης». Άρα, το σύνθημα «δώστε λεφτά για την παιδεία» πλέον θα συμπεριλαμβάνει και την αστυνομία!

https://www.uoa.gr/anakoinoseis_kai_ekdiloseis/proboli_anakoinosis/anakoinosi_tis_sygklitoy_tis_synedriasis_tis_22_12_20_schetika_me_ti_fylaxi_ton_aei/.

¹⁵ Βρίσκεται εδώ https://www.autonomia.gr/autonomia/autonomoi_posters/autonomoi_posters_76.html

δυσχεραίνοντας ακόμα περισσότερο την άρθρωση **κάθε** προλεταριακής κριτικής ενάντια στην κρατική διαχείριση της πανδημίας –και όχι μόνο. Άλλωστε, το νέο «Σχέδιο Διαχείρισης Συναθροίσεων» που εξήγγειλε μόλις χθες ο Χρυσοχοϊδης και περιλαμβάνει την «ταξινόμηση» των συγκεντρώσεων, όσον αφορά το μέγεθος και την «επικινδυνότητά» τους, δηλαδή επιταχύνει την άνευ όρων συμμόρφωση στις επιταγές του νόμου του Ιουνίου ενάντια στις δημόσιες συναθροίσεις, είναι χαρακτηριστικό. Υπό αυτήν την έννοια, τα πρόσφατα παραδείγματα κατά τη διάρκεια των λοκντάουν, με τις διαδηλώτριες να βρίσκονται περικυκλωμένες και αντιμέτωπες ακόμη και με αύρες, αποτελούν εικόνα από το (άμεσο) μέλλον, όπως και οι άρον-άρον πορείες σε πεζοδρόμια και μισές λωρίδες οδοστρώματος.¹⁶

Απέναντι σε κάθε ειδικό της διαχωρισμένης εξουσίας –ένστολο ή μη–, απέναντι σε μια «κανονικότητα» που εάν το επιτρέψουμε θα περιλαμβάνει ένα προλεταριάτο ακόμα πιο στριμωγμένο στη γωνία, ακόμα πιο φοβισμένο και ανήμπορο να κάνει οτιδήποτε, και απέναντι σε όλους αυτούς που έχουν συμβάλει με τον τρόπο τους σε όλες τις προλήψεις που είναι της μόδας τελευταία, δεν κάναμε ούτε θα κάνουμε καμία παραχώρηση· θα συνεχίσουμε να επιχειρούμε να εκμεταλλευτούμε την τρέχουσα κρίση προς όφελος του προλεταριάτου, προς όφελός μας, αντιπαραθέτοντας –σαν έτοιμοι από καιρό– απέναντι στις πρακτικές του καπιταλιστικού κράτους την πρακτική αλήθεια των (έστω λίγων) αγώνων της τάξης μας.

Ειδικά όμως για την περίπτωση των υποστηρικτών του «Προσεκτικού Ενιαίου Μετώπου της Δημοκρατικής Βιοπολιτικής» (με όλες τις μορφές του, ψηφιακές ή μη), θα μπορούμε στον κόπο να τους εξηγήσουμε και τι ακριβώς κάνουμε, ως γνήσια «πρωτοπορία», θέτοντας στην υπηρεσία μας και παραχαράσσοντας μια τρίτη και τελευταία βασική κοινοτοπία: *«Συνεχίζουμε στον δρόμο μας αφήνοντας τους μενουμεσπιτιστές να λένε!»*.¹⁷

23 Ιανουαρίου 2021

¹⁶ Το νέο σχέδιο αστυνόμευσης δεν προβλέπει μόνο αυτά. Επίσης προβλέπει την επιστράτευση όλων των διαθέσιμων ηλεκτρονικών μέσων παρακολούθησης και καταγραφής των διαδηλωτών (βλ. κάμερες αστυνομικών, drones, υποχρέωση γνωστοποίησης της πρόθεσης διοργάνωσης συγκέντρωσης μέσω... taxisnet κλπ), ενώ παράλληλα σχεδιάζει τον ακόμη ασφυκτικότερο έλεγχο των δημοσιογράφων – μέτρο που θυμίζει τους «ενσωματωμένους» δημοσιογράφους του αμερικάνικου στρατού στο Ιράκ.

¹⁷ Για όποιον/α ενδιαφέρεται για την αρχική μορφή της φράσης, τον παραπέμπουμε στο γνωστό πόνημα του πιο σεσημασμένου «υποκαταστάτη» της προλεταριακής δράσης: Κ.Μαρξ, *Το Κεφάλαιο*, τ. 1, εκδ. Σύγχρονη Εποχή, σελ. 17.